

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce: **Zprávy z Chebu z.s.**, se sídlem Cheb, K Nemocnici 2375/2a, zastoupeného Mgr. Liborem Duškem, advokátem se sídlem Cheb, K Nemocnici 2375/2a, proti žalované: **CHEVAK Cheb a.s.**, se sídlem Cheb, Tršnická 4/11, zastoupené JUDr. Ing. Jiřím Kurucem, advokátem se sídlem Karlovy Vary, I. P. Pavlova 568/38, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 6. 2017, č. j. 57 A 18/2016 – 98,

t a k t o :

Návrh žalované na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 6. 2017, č. j. 57 A 18/2016 – 98, **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 27. 6. 2017, č. j. 57 A 18/2016 – 98 (dále jen „napadený rozsudek“), vyhověl žalobě žalobce proti rozhodnutí předsedy představenstva žalované ze dne 27. 11. 2015, zn. 03483/2015, KPP 2598/2015, kterým rozhodl o „odvolání“ proti předchozímu vyrozumění žalované o odmítnutí žádosti žalobce o informace ze dne 11. 10. 2015. Krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V citovaném rozsudku krajský soud dospěl k závěru, že žalovaná je povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále „informační zákon“). Důvodem zrušení rozhodnutí předsedy představenstva žalované byla jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

[2] Žalovaná (dále „stěžovatelka“) proti napadenému rozsudku podala kasační stížnost, v níž požádala o přiznání odkladného účinku. Nenahraditelnou újmu spatřuje stěžovatelka v tom, že by poskytnutím požadovaných informací (seznamu evidovaných pohledávek stěžovatelky z titulu vydaných a neuhrazených faktur a pohledávek z titulu půjček a poskytnutých záloh, to vše ke dni 31. 8. 2015) porušila zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), neboť ke zveřejnění jmen a údajů o dlužnících by potřebovala jejich souhlas. Konstatovala, že „dle dostupných informací“ by Úřad pro ochranu osobních údajů považoval poskytnutí požadovaných informací za zásah do soukromí daných osob (dlužníků).

[3] Žalobce se k návrhu na přiznání odkladného účinku v soudem stanovené lhůtě nevyjádřil.

[4] Podle § 107 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však na návrh stěžovatele může přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně.

[5] Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Důvody existence nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou zásadně individuální a jsou také závislé na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel zpravidla poukazem na konkrétní skutkové okolnosti případu. Pokud jde o splnění druhého zákonného předpokladu, tj. že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem, soud vychází z povahy věci, z obsahu spisového materiálu, případně z vyjádření účastníků řízení o kasační stížnosti. Stěžovatelka v nyní projednávaném případě spatřuje nenahraditelnou újmu ve skutečnosti, že by se poskytnutím požadovaných informací dopustila porušení zákona o ochraně osobních údajů.

[7] Nejvyšší správní soud v kontextu první z podmínek nepřehlédl, že krajský soud svým rozhodnutím stěžovatelku zavázal právním názorem pouze v tom směru, že je povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona. V souvislosti s úvahou ohledně možného uplatnění § 16 odst. 4 informačního zákona pak dodal, že vzhledem ke stěžejnímu důvodu odmítnutí žádosti o informace (názor stěžovatelky že není povinným subjektem), je rozhodnutí stěžovatelky z hlediska jejího tvrzení, že poskytnutím informací by došlo k porušení zákona o ochraně osobních údajů, nepřezkoumatelné. Krajský soud následně výslovně uvedl, že zrušením napadeného rozhodnutí se řízení o žádosti bude nacházet ve stádiu po podání žádosti, s tím, že je na stěžovatelce, aby v souladu s ustanoveními informačního zákona znovu o žádosti rozhodla, *a to i za situace, že stěžovatelka dospěje k závěru, že určité informace nemůže poskytnout ze zákonem stanovených důvodů*. Jinými slovy krajský soud stěžovatelku svým právním názorem nezavázal k poskytnutí požadovaných informací, ale pouze k povinnosti znovu o žádosti žalobce přezkoumatelně rozhodnout. Nelze se proto ztotožnit s názorem stěžovatelky, že v případě nepřiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti, jí v důsledku pravomocného rozsudku krajského soudu hrozí nenahraditelná újma, mající příčinu v porušení zákona o ochraně osobních údajů. Taková újma stěžovatelce zjevně (bezprostředně) nehrozí, neboť je plně v její moci žalobcovu žádost o informace z důvodů jí uváděných odmítnout, učiní-li tak v souladu s příslušnými ustanoveními informačního zákona a zákona o ochraně osobních údajů, a svou úvahu srozumitelně a přezkoumatelně vtělí do rozhodnutí, kterým žádost o poskytnutí informací odmítne.

pokračování

[8] Zdejší soud si je současně vědom, že v případě opětovného rozhodnutí žalované o žalobcově žádosti, by při současném zrušení nyní napadeného rozsudku vedle sebe existovala dvě správní rozhodnutí. V této souvislosti je však třeba připomenout usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 – 58, podle kterého hrozba existence dvou odlišných správních rozhodnutí v téže věci není sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Jak přitom vylíčeno shora, k potenciální hrozbě paralelní existence dvou správních rozhodnutí (která by ovšem z povahy věci nemohla vykazovat významné rozdíly) se v této věci nepřidružuje bezprostřední nebezpečí zásahu do subjektivních práv stěžovatelky, které by tak zakládalo naplnění první z podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Protože není naplněna jedna ze dvou *kumulativních* podmínek stanovených v § 73 odst. 2 s. ř. s., v podobě tvrzení a prokázání vzniku nepoměrně větší újmy pro stěžovatelku, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, zdejší soud se již druhou z podmínek nezabýval.

[9] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v případě stěžovatelky nejsou podmínky obsažené v ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. splněny.

[10] Z důvodů výše uvedených proto Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 107 s. ř. s., ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 12. října 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu